

Arrest

nr. 139 030 van 23 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Guineese vrouw van Peul-origine, geboren op 14 juli 1982 in Conakry. U bent moslim. U volgde een aantal jaar lager onderwijs. Op uw veertiende werd u uitgehuwelijkt aan (S.B.), een groothandelaar in schoenen en telefoons. Jullie hadden een liefdevolle relatie en kregen samen twee zonen. U werkte niet buitenshuis maar deed het huishouden.

Op 15 maart 2012 overleed uw man na een autoongeluk. Na een rouwperiode van vier maanden en tien dagen vroeg uw schoonfamilie aan uw vader om u te huwen met (A.A.), de jongere broer van

uw man zaliger. Wanneer u verklaarde niet met hem te willen trouwen werd u bedreigd door uw vader en maakte uw schoonfamilie duidelijk dat u het huis van uw overleden man zou moeten verlaten indien u het nieuwe huwelijk weigerde. U volhardde in uw weigering om te huwen met (A.A.) maar keerde toch terug naar het huis van u en uw overleden man in de wijk Taouyah.

Na uw terugkeer naar het huis kwam (A.A.) soms langs. Op deze momenten bedreigde en verkrachtte hij u. In augustus 2012 trok (A.A.) bij u in. Diezelfde maand ging u samen met (Y.), de vriend van uw man zaliger, naar het 'escadron' in de wijk CBG om klacht in te dienen tegen uw schoonbroer. Uw klacht werd echter niet aanvaard. In november 2012 ontvluchtte u uiteindelijk het huis en zocht u hulp bij (Y.), de vriend en zakenpartner van uw man zaliger. (Y.) had reeds samen met uw zus contact genomen met de smokkelaar (K.). U verbleef nog twee weken in het huis van de heer (K.) in de wijk Matoto alvorens per vliegtuig naar België te reizen. Hier vroeg u op 19 november 2012 asiel aan. Uw twee kinderen werden na uw vertrek opgevangen door (O.), een vriendin van u.

Ter staving van uw asielslaas legde u een brief van uw sociaal-assistent met opmerkingen bij uw vragenlijst van het CGVS, een psychologisch attest op datum van 18 maart 2014, twee medische attesten in verband met uw besnijdenis, een medisch attest van een Belgische dokter op datum van 30 november 2012, een overlijdensakte van uw man, geboorteaktes van u en uw twee kinderen en uw lidkaart van de NGO GAMS neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, van de Vreemdelingenwet. De hoofdreden daarvoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u vervolging vrezen door uw vader of schoonfamilie omwille van uw weigering te huwen met de jongere broer van uw overleden echtgenoot, noch omwille van een conflict over de erfenis van uw man zaliger.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over dit gedwongen huwelijk bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) enerzijds en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) anderzijds. Zo vertelde u bij het vervolledigen van de vragenlijst van het CGVS, tijdens uw interview bij de DVZ, dat u onder dwang een traditioneel huwelijk bent aangegaan met (A.A.) (Samenstelling van Familie, p. 6; Vragenlijst CGVS, p. 4). Bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS verklaarde u, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, echter dat u geweigerd hebt om te trouwen met (A.A.) en dat het huwelijk zich nooit voltrokken heeft (Gehoor CGVS, p. 3). Deze laatste versie van de feiten werd ook bevestigd in een door u neergelegde brief opgesteld door uw sociaal assistent waarin een aantal correcties op uw verklaringen bij de DVZ werden aangebracht (Zie map documenten: document 1). Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen bij de DVZ aan u zijn voorgelezen en u deze ook voor akkoord hebt ondertekend. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd tijdens uw gehoor bij het CGVS hield u vol dat u ook bij de DVZ duidelijk hebt verteld dat u niet getrouwd zou zijn. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat u daar expliciet hebt aangegeven tegen uw wil getrouwd te zijn met (A.A.) (Vragenlijst CGVS, p. 4). Wanneer u verder opnieuw werd gevraagd naar de reden voor voornoemde tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u erg bang was tijdens uw gehoor bij de DVZ, dat u ongesteld was en dat u voor het eerst met een blanke sprak (gehoor CGVS, p. 3, 24). Het feit dat u nerveus of angstig was tijdens uw gehoor op het CGVS vormt op zich echter geen verklaring voor het feit dat u dergelijk tegenstrijdige verklaringen zou afleggen over een cruciaal element in uw asielslaas. Als dusdanig ondergraaft deze tegenstrijdigheid dan ook in belangrijke mate de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor een gedwongen huwelijk met (A.A.).

Op basis van uw verklaringen kan ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees vermoord te worden door uw vader. Hij zou er mee gedreigd hebben om zowel u als uw moeder te vermoorden indien u weigerde om met (A.A.) te trouwen omdat u op die manier de eer van de familie in het gedrang bracht (Gehoor CGVS, p. 15, 17). Wanneer u vervolgens werd gevraagd of u weet hebt van vergelijkbare situaties in Guinee waarbij de vader inderdaad zijn vrouw of dochter vermoordde, antwoordde u ontwijkend (Gehoor CGVS, p. 18). Enerzijds lijkt het een wel erg disproportionele reactie van uw vader om u te willen vermoorden omwille van het feit dat u niet wilde huwen met (A.A.). Uit de algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien ook dat alle geconsulteerde bronnen het er over eens zijn dat eremoorden geen deel vormen van de Guineese cultuur (Zie map landinformatie: Document de Réponse: Guinée "Crimes d'honneur"). Gevraagd naar het voorkomen van leviraatshuwelijken in Guinee stelde u bovendien zelf dat veel vrouwen dit niet accepteren. Gevraagd naar de gevolgen voor het meisje indien ze het huwelijk weigeren antwoordde u ontwijkend (Gehoor CGVS, p. 23). Anderzijds is het ook weinig geloofwaardig dat, als uw vader inderdaad de intentie had om u en uw moeder te vermoorden indien u uw verzet tegen het huwelijk

volhield, u toch zonder represailles van uw vader bij uw weigering kon blijven. U verklaarde dat u na uw verzet tegen het huwelijk simpelweg terugkeerde naar het huis van u en uw man zaliger en daar nog verschillende maanden woonde (Gehoor CGVS, p. 18). Als uw vader u inderdaad had willen vermoorden omwille van uw blijvende verzet tegen het huwelijk, zou hij hier ruimschoots de gelegenheid toe hebben gehad. Vijf maanden voor uw gehoor bij het CGVS zou u bovendien nog contact hebben gehad met uw moeder, die volgens uw eigen verklaringen nog steeds met uw vader in Conakry woont (Gehoor CGVS, p. 6). Hieruit kan worden besloten dat ook uw moeder niet is vermoord of verstoten.

Op basis van uw verklaringen moet besloten worden dat er in uw geval geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor een gedwongen huwelijk met (A.A.). Het onderscheidende kenmerk van een gedwongen huwelijk is immers juist de dwingende component, dewelke in uw geval afwezig blijkt te zijn. U vertelde zelf dat leviraatshuwelijken, zoals hetgene waar u naar eigen zeggen toe gedwongen zou worden, tot doel hebben de bezittingen van de overleden man binnen zijn familie te houden (Gehoor CGVS, p. 23). Dit komt overeen met de algemene informatie waarover het CGVS beschikt (zie map landeninformatie: SRB Guinee: "les pratiques du lévirat et du sororat"). Wanneer u werd gevraagd hoe uw schoonfamilie reageerde op uw weigering om met (A.A.) te huwen, vertelde u dat zijn moeder u duidelijk maakte dat als u niet met (A.A.) wilde huwen u het huis van uw man zaliger zou moeten verlaten (Gehoor CGVS, p. 17). Deze verklaring ligt in de lijn van uw eigen omschrijving van een leviraatshuwelijk en de informatie waarover het CGVS beschikt. Het feit dat uw schoonfamilie u voor de keuze stelde tussen ofwel een huwelijk met (A.A.) ofwel het huis verlaten, ondergraaft, door de afwezigheid van enige dwang, dan ook de door u ingeroepen vrees voor een gedwongen huwelijk. Het is dan ook des te merkwaardig dat, hoewel u niet met (A.A.) wilde trouwen, u toch bewust terugkeerde naar het huis van uw overleden echtgenoot. Als verklaring hiervoor stelde u dat dit het gezamenlijke huis was van u en uw overleden man en dat zowel u als uw kinderen naar eigen zeggen recht hadden op deze bezittingen (Gehoor CGVS, p. 17, 23). Indien u een huwelijk met (A.A.) ten alle prijze wilde vermijden is het weinig geloofwaardig dat u toch naar het huis zou terugkeren, en daar zelfs zou blijven wonen ondanks de mishandelingen die u daar door uw schoonbroer zou hebben ondergaan. U verklaarde daarnaast dat (A.A.) u zou hebben kunnen vermoorden zelfs al was u toch naar elders verhuisd. Wanneer u werd gevraagd waarom hij dat zou willen doen, antwoordde u ontwijkend: "Ik had niet genoeg geld om ergens anders te gaan wonen" (Gehoor CGVS, p. 17). Hieruit blijkt opnieuw de afwezigheid van enige dwang. Ook aan uw verklaringen als zou uw vader u en uw moeder willen vermoorden indien u weigerde te huwen kan, omwille van de redenen hierboven uiteengezet, geen geloof worden gehecht. Aan uw verklaring dat u omwille van uw financiële situatie geen andere mogelijkheid had dan terug te keren naar het huis van uw overleden echtgenoot kan geen geloof worden gehecht. U vertelde immers dat (Y.), de vriend en zakenpartner van uw overleden echtgenoot u na het overlijden van uw man steeds (financieel) ondersteunde (Gehoor CGVS, p. 19). Nadat u zou zijn gevlucht voor (A.A.) zou u bovendien de steun hebben gehad van diezelfde (Y.) en uw eigen zus, die u lieten onderduiken en uw reis volledig hebben betaald (Gehoor CGVS, p. 13, 21). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht als zou terugkeren naar het huis uw enige optie zijn geweest. Ter conclusie moet worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees koestert voor een gedwongen huwelijk met (A.A.).

Op basis van uw weinig geloofwaardige verklaringen kan ook niet besloten worden dat u een gegronde vrees voor vervolging door (A.A.) koestert omwille van de erfenis van uw overleden echtgenoot. U vertelde dat (A.A.) u bedreigde en vroeg naar de documenten van uw man (Gehoor CGVS, p. 20). Gevraagd wat voor documenten hij precies wilde, antwoordde u: "Het testament van mijn man, hij wist wel dat mijn man geld had. Hij wilde graag alle documenten hebben.". Wanneer u werd gevraagd waar de documenten en het geld waar (A.A.) op belust was zich bevonden, antwoordde u ontwijkend (Gehoor CGVS, p. 20). U vertelde dat uw man al vroeger een testament had opgesteld waarin hij erkende dat al zijn rijkdom voor u en de kinderen zou zijn indien hijzelf zou komen te overlijden. Dit document zou hij al een lange tijd voor zijn overlijden hebben opgesteld (Gehoor CGVS, p. 20). Het is gezien de jonge leeftijd van uw overleden echtgenoot, hij is naar eigen zeggen geboren in 1970 (Gehoor CGVS, p. 3), bevreemdend dat hij reeds een testament zou hebben opgesteld. Wanneer u werd gevraagd hoe (A.A.) kon weten dat uw man een testament had verklaarde u, in tegenstelling tot uw eerdere verklaring, dat (A.A.) nooit naar het testament gevraagd had (Gehoor CGVS, p. 21). Gezien het feit dat u uiteindelijk het huis hebt verlaten en (A.A.) dus beslag heeft kunnen leggen op de bezittingen van uw man is het ook onduidelijk welke actuele vrees u nog zou koesteren in verband met het conflict over de erfenis van uw echtgenoot. Volgens uw eigen verklaringen zou (Y.), de vriend en zakenpartner van uw echtgenoot, hun gemeenschappelijke handelszaak hebben verdergezet na het overlijden uw man. (Y.) zou volgens u nog wel een deel van de bezittingen van uw echtgenoot hebben (Gehoor CGVS, p. 23). Volgens u zou (A.A.) ook tegen u gezegd hebben dat hij op de hoogte is van het feit dat (Y.) het geld van uw overleden man heeft (Gehoor CGVS, p. 19). Als (Y.) inderdaad de rijkdommen van uw man zou hebben en (A.A.)

hier zelfs van op de hoogte was is het weinig geloofwaardig dat uw schoonbroer u en niet (Y.) zou viseren. Gevraagd of (Y.) nog problemen heeft gehad na uw vertrek uit Guinee vertelde u enkel dat zijn winkel werd geplunderd door (A.A.) en zijn mannen, u kon echter niet vertellen wanneer dit zou zijn gebeurd. (Y.) zou u enkel hebben verteld dat hij een andere plek moest zoeken voor zijn winkel omdat hij anders het risico zou lopen failliet te gaan (Gehoor CGVS, p. 22). Gezien uw lacunaire en tegenstrijdige verklaringen moet worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om vervolging omwille van het vermeende erfenisconflict aannemelijk te maken.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk: een psychologisch rapport op datum van 18 maart 2014, medische attesten met betrekking tot uw besnijdenis op datum van 2 en 13 augustus 2013, een ongedateerd medisch attest van een Belgische arts, de overlijdensakte van uw echtgenoot, de geboorteaktes van u en uw kinderen en uw lidkaart van GAMS, slagen er niet in om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Het door u neergelegde psychologische rapport op datum van 18 maart 2014 (document 2) vermeldt dat u sinds 26 augustus 2013 elke twee weken op gesprek gaat bij de organisatie "Woman'Do". Dit rapport bestaat voor het grootste deel uit een samenvatting van uw asielrelaas. In de voorlaatste paragraaf wordt vermeld dat u lijdt aan het post-traumatische stress syndroom. Er wordt ergens nergens aangegeven op welke manier en op basis van welke objectieve vaststellingen deze diagnose tot stand zou zijn gekomen. Dit attest werd bovendien opgesteld door een psychotherapeut, een titel die in Vlaanderen niet erkend wordt. Er dient verder opgemerkt te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitend over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In die zin kan dit attest de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ook niet herstellen.

U legde twee attesten neer met betrekking tot uw besnijdenis (Documenten 3 en 4). Het is opmerkelijk dat beide attesten een verschillende diagnose stellen. Waar het attest van 2 augustus 2013 melding maakt van een besnijdenis type 3 is dit bij het attest van 13 augustus 2013 type 2. Wanneer u met deze tegenstrijdige informatie werd geconfronteerd vertelde u dat een medewerker van het asielcentrum u na het ontvangen van het eerste attest (type 3) naar een andere dokter stuurde dewelke constateerde dat het om een type 2 ging (Gehoor CGVS, p. 11). Het laatste attest, type 2, is bovendien afgegeven door een gynaecologe, waar het eerste attest afkomstig was van een "assistente medicale generale". Dit doet besluiten dat aan het recentste attest, dat melding maakt van een type 2, het meeste geloof kan worden gehecht. U vertelde tijdens uw gehoor dat u lijdt onder de gevolgen van uw besnijdenis (Gehoor CGVS, p. 11). Wanneer u werd gevraagd welke vrees u koppelde aan uw besnijdenis bij terugkeer naar Guinee merkte u enkel op dat u bang bent omdat u geen zin hebt in mannen, dat u buikpijn hebt wanneer u ongesteld bent en dat u bloedde bij de bevalling van uw kinderen. U zei ook dat als u ooit een dochter zou krijgen u deze niet zou laten besnijden (Gehoor CGVS, p. 25). Op basis van uw verklaringen moet worden besloten dat u in verband met uw besnijdenis geen enkele gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade volgens art. 48/4 van de Vreemdelingenwet koestert. Uw advocaat merkte op dat vaak wordt gesteld dat herbesnijdenis niet vaak voorkomt in Guinee, maar dat dit gemotiveerd moet worden (Gehoor CGVS, p. 25). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie map landeninformatie: COI Focus Guinee "Les mutilations génitales féminine. La réexcision") blijkt dat herbesnijdenis een erg zeldzaam fenomeen is in Guinee, haast uitsluitend beperkt tot de periode meteen na de initiële besnijdenis. U maakte bovendien zelf op geen ogenblik melding van een vrees voor herbesnijdenis. Het door u neergelegde bewijs van lidmaatschap van de NGO GAMS (document 8) attesteert enkel dat u lid bent van deze organisatie, maar ondersteunt verder op geen enkele wijze de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

U legde ook een medisch attest neer van een Belgische dokter (document 5) waarin melding wordt gemaakt van verschillende littekens. Het attest dateert deze littekens als zijnde 3 tot 4 maanden oud. Het is echter niet vermeld op welke wijze deze datering objectief werd vastgesteld. Het attest beschrijft de verschillende littekens en vermeldt daarbij ook steeds de vermeende oorzaak: "slagen met een militair wapen", "slagen met een gordel", "slagen met een schoen". Het is onduidelijk hoe op objectieve wijze de oorzaak van deze littekens werd nagegaan en hoe de arts bijvoorbeeld op andere wijze dan enkel op basis van uw verklaringen kon vaststellen dat een militair wapen werd gebruikt bij het toebrengen van bepaalde littekens. Het door u neergelegde medische attest kan dan ook niet overtuigend stellen waar, wanneer of in welke context u de vermeldde littekens zou hebben opgelopen. Gezien dit attest niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen over deze letsels kan het dan ook niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen.

U legde verder ook uw eigen geboorteakte en die van uw twee in Guinee achtergebleven kinderen neer (document 7). Deze documenten kunnen enkel uw identiteit en die van uw kinderen staven

maar ondersteunen op zich de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet. Daarbij moet ook worden opgemerkt dat uw verklaringen over hoe u deze documenten in handen kreeg, weinig geloofwaardig zijn. (Y.), de vriend van uw man zou de geboorteaktes naar u hebben opgestuurd in België. Gevraagd hoe hij aan deze documenten kwam antwoordde u eerst ontwijkend: "Hij was een goeie vriend van mijn man, hij wist over alle zaken van mijn man". Wanneer de vraag u opnieuw werd gesteld vertelde u dat uw man deze documenten aan (Y.) had toevertrouwd. Als reden hiervoor stelde u: "Dat zijn belangrijke documenten, geheime dingen, hij bewaart dat nooit thuis, hij laat gewoon een kopie thuis en liet de originelen bij zijn vriend om te bewaren." (Gehoor CGVS, p. 10). Het is vooreerst onduidelijk wat er zo geheim is aan de geboorteakte van uw kinderen, verder is het ook weinig plausibel dat uw man deze niet thuis zou durven bewaren maar wel aan zijn vriend in bewaring zou geven. Uw ongeloofwaardige verklaringen tasten ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Het is immers weinig geloofwaardig dat u vanuit België de geboorteaktes van uw kinderen zou kunnen bekomen indien u vervolgd zou worden door zowel uw eigen als uw schoonfamilie en bovendien niet kon vertellen wie er ten tijde van uw gehoor bij het CGVS zorgde voor uw achtergebleven kinderen in Guinee (Gehoor CGVS, p. 9).

U legde ten slotte ook een overlijdensakte neer van uw man (S.B.) neer (document 6). Dit document vermeldt enkel dat de heer (S.B.) overleden zou zijn op 15 maart 2012, een feit dat op dit ogenblik door het CGVS niet in vraag wordt gesteld, maar ondersteunt verder op geen enkele wijze uw vervolgingsrelaas.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoekster gaat het *in casu* niet alleen om de vrees voor vervolging, maar ook om de ondergane vervolgingen. Het lijkt volgens haar aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Guinee en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. Zij wenst haar voor het CGVS afgelegde verklaringen te herhalen en te bevestigen.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en deze op het CGVS wijst verzoekster erop dat zij van bij de aanvang van het gehoor op het CGVS zelf melding maakte van deze fouten en ze zelfs op voorhand had neergeschreven. Zij wijst er tevens op dat zij tijdens het eerste gehoor enorm gestresseerd was en daardoor moeite had met de concentratie.

Wat betreft de bedreiging van haar vader, verduidelijkt verzoekster dat deze bedreiging geïnterpreteerd moet worden in die zin dat de vader haar niet wilde verdedigen. Haar vader zou (A.A.) niet tegenhouden indien deze haar zou vermoorden. Deze houding had een weerslag op verzoeksters gezin. Bijgevolg heeft ook haar moeder het huis verlaten, zo stelt verzoekster.

Met betrekking tot verweerders verwijt dat zij terugkeerde naar het gezamenlijk huis, voert verzoekster aan dat zij op dat moment een weduwe was met twee kinderen, dat zij nergens anders heen kan en geen inkomsten heeft om zichzelf te onderhouden. Zij kon evenmin definitief terugkeren naar haar ouderlijk huis. Ook (Y.) en haar zus konden haar niet helpen uit angst voor (A.A.), die militair is en steeds een wapen draagt.

Tevens wijst verzoekster erop dat het in Guinee niet ongewoon is voor jonge mannen om een testament te hebben. De levensverwachting ligt er veel lager. Na het overlijden van haar echtgenoot heeft verzoekster hierover met een andere persoon gesproken in het dorp. Zij vermoedt dat deze persoon hierover verteld heeft aan (A.A.). Zij had dit nooit verwacht. Volgens haar is (A.A.) uit op wraak.

Verder meent verzoekster dat verweerder niet genoeg aandacht besteed heeft aan de door haar ondergane besnijdenis. Zij heeft een medisch attest neergelegd waaruit blijkt dat zij een besnijdenis type 2 heeft ondergaan. Volgens verzoekster betreft dit attest een begin van bewijs dat zij zware vervolgingen heeft ondergaan in haar thuisland. Nog volgens verzoekster is besnijdenis te vergelijken met foltering. Zij stelt dat 96% van de vrouwen in Guinee besneden wordt. Zij voert aan te behoren tot de sociale groep van de vrouwen, die in Guinee vreselijk slecht behandeld worden. Verzoekster meent dat het hoog percentage besnijdenissen genoeg zegt "*over de kijk van de mannen op vrouwen*". Vrouwen nemen duidelijk een zeer ondergeschikte positie aan in de samenleving. Het is voor de Guineese overheid niet mogelijk de jonge meisjes te beschermen.

Verweerder verliest volgens verzoekster twee belangrijke zaken uit het oog, met name dat *in casu* de bewijslast wordt omgedraaid en dat het niet om dezelfde foltering dient te gaan, maar om om het even welke vervolging bij terugkeer. Zij verwijst naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Er wordt niet getwijfeld dat verzoekster reeds een vervolging ondergaan heeft in het verleden, met name de besnijdenis. Dit is een duidelijke aanwijzing dat haar vrees gegrond is. Het is aan verweerder om dit te betwisten, aldus verzoekster.

Verweerder houdt totaal geen rekening met de geestelijke gevolgen van de besnijdenis, zo meent verzoekster. Zij wordt geconfronteerd met de ongemakken en pijnlijke gevolgen van deze foltering en heeft dit reeds opgeworpen tijdens het gehoor. Bevallen verloopt met veel problemen en het is niet mogelijk om een normaal seksueel leven te leiden, hetgeen psychisch zeer zwaar om dragen is. Bij een terugkeer stelt verzoekster gedwongen te zijn in een relatie te stappen, aangezien alleenstaande moeders in Guinee raar bekeken worden. Psychisch zal zij gans haar leven telkens opnieuw lijden.

Onder verwijzing naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR wijst verzoekster erop dat de bewijslast bij asielaanvragen met een welbepaalde soepelheid moet worden beoordeeld en dat rekening dient gehouden te worden met de persoonlijkheid, de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van een kandidaat-vluchteling. Verzoekster verwijst ook naar een arrest van de Raad. Zij stelt dat, zelfs indien haar verklaringen betreffende het gedwongen huwelijk niet helemaal coherent zijn, hierop verder moet worden ingegaan en men dient te motiveren. Men kan volgens haar niet stellen dat herbesnijdenis zich enkel in deze twee gevallen zou afspelen. In het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2011 wordt gemeld dat men over herbesnijdenis geen informatie kon verkrijgen en "*een paar maanden later zou het vast staan dat het slechts in 2 gevallen voorkomt...*". Zelfs in het Algemeen Ambtsbericht Guinee van 2013 wordt hierover geen uitsluitsel gegeven, aldus verzoekster.

Verzoekster meldt nog dat zij zwanger is en vermoedelijk rond 6 januari 2015 zal bevallen. Indien zij bevalt van een dochter, bestaat er eveneens een vrees in hoofde van haar kindje, zo meent zij. Daarenboven zijn er risico's voor haar tijdens de bevalling, gelet op de gevolgen van de besnijdenis.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat verweerder naliet het statuut van subsidiaire bescherming op een correcte manier te onderzoeken. Men dient volgens haar niet enkel te kijken naar de algemene situatie in Guinee, maar vooral naar de positie van de vrouw. De besnijdenis is te vergelijken met foltering en 96% van de vrouwen wordt besneden, hetgeen menens verzoekster genoeg zegt over de kijk van de mannen op vrouwen. Vrouwen worden vreselijk slecht behandeld en houden enorme fysieke en psychische gevolgen over aan deze praktijken. Vrouwen nemen duidelijk een zeer ondergeschikte positie aan in de samenleving. Het is voor de Guineese overheid niet mogelijk de jonge meisjes te beschermen. Volgens verzoekster is er wel degelijk een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). *“Dit blijkt ook uit het feit dat sinds een aantal jaren de besnijdenis bij wet verboden is in Guinee. Hoe verklaart men dan dat het percentage besnijdenissen toch schrikwekkend hoog blijft?!”* Dit wordt bevestigd in het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013. Verzoekster verwijst tevens naar een arrest van de Raad en verwijst voor het overige naar haar hoger uiteengezette argumentatie.

2.1.3. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van 28 juli 2014 (stuk 3), het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (stuk 4), een artikel van april 2013 (stuk 5) en drie arresten van de Raad (stukken 6-8).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus “GUINEE – Situation sécuritaire “addendum” van 15 juli 2014 (bijlage 1).

2.1.5. Ter terechtzitting legt verzoekster samen met een aanvullende nota een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij in januari 2015 zal bevallen van een dochter (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.2.1. Verzoekster laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster stelt dat rekening moet worden gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Guinee en dat men zich niet mag beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen, dient opgemerkt dat verzoekster niet *in concreto* aanduidt op welke wijze de bestreden beslissing niet of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Guinee, noch met betrekking tot welke elementen men zich zou beperkt hebben tot een restrictieve lezing. Waar zij haar verklaringen voor het CGVS wenst te herhalen en te bevestigen, dient opgemerkt dat het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen geen dienstig verweer is.

Wat betreft de tegenstrijdigheden in haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) en deze op het CGVS wijst verzoekster erop dat zij bij de aanvang van het gehoor op het CGVS zelf gewezen heeft op de fouten die volgens haar in het op de DVZ afgelegde interview zouden zijn

gesloten. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster op de DVZ expliciet werd gevraagd of zij al dan niet met (A.A.) getrouwd was, waarop zij antwoordde dat zij er tegen haar wil mee gehuwd was, zonder ceremonie omdat dit de traditie is (administratief dossier, stuk 10, p. 4). In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat deze verklaringen op de DVZ haar in het Peul werden voorgelezen en dat zij door de ondertekening ervan bevestigde dat ze met de werkelijkheid overeenstemmen. Wanneer verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS stelt dat zij nooit gezegd heeft met (A.A.) gehuwd te zijn en dat zij bang en ongesteld was (gehoorverslag CGVS, p. 3), geeft zij evenwel geen afdoende verklaring voor het feit dat zij op de DVZ geen melding maakte van fouten in de neergeschreven versie van haar verklaringen. Tevens kan worden opgemerkt dat verzoekster noch tijdens haar gehoor op het CGVS, noch in de brief van de hand van haar sociaal assistent (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) melding maakte van taal- of communicatieproblemen met de tolk op de DVZ. Het kan niet worden aangenomen dat een asielzoeker zijn verklaringen over kernelementen van zijn asielrelaas, afgelegd op de DVZ, volledig kan wijzigen tijdens zijn gehoor op het CGVS louter door het spontaan melden van "fouten" in de verklaringen op de DVZ of door het bijbrengen van een brief waarin de beweerde "fouten" worden opgelijst en verbeterd, temeer daar *in casu* expliciet werd gevraagd of verzoekster met (A.A.) getrouwd was. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat het feit dat verzoekster op de DVZ en op het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de vraag of zij effectief met (A.A.) gehuwd was, een kernelement van haar relaas, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het feit dat zij gedwongen werd om met (A.A.) te huwen.

Waar verzoekster vervolgens aanvoert dat zij met de bedreiging van haar vader bedoelde dat zij niet door haar vader verdedigd zou worden, dient opgemerkt dat verzoekster zowel op de DVZ als tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat haar vader haar (en haar moeder) zou vermoorden indien zij het leviraatshuwelijk met de jongere broer van haar overleden echtgenoot zou blijven weigeren (administratief dossier, stuk 10, p.4 en gehoorverslag CGVS, p. 15 en 17). De Raad ziet niet in hoe een dreigement om iemand te vermoorden kan worden geïnterpreteerd als een intentie om iemand niet te verdedigen. Dat verzoeksters moeder het huis verlaten zou hebben, is bovendien tegenstrijdig aan haar verklaring tijdens het gehoor dat haar ouders beiden in Conakry, Hamdallaye Concassere wonen en dat zij haar moeder vijf maanden voor het gehoor nog sprak en enkel vernam dat het goed gaat met haar kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Verzoeksters verklaringen in onderhavig verzoekschrift doen bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar verzoekster verder stelt dat zij naar het huis van wijlen haar echtgenoot terugkeerde omdat zij weduwe was en nergens anders terecht kon en geen inkomsten had om zichzelf te onderhouden, dient erop gewezen dat verzoekster verklaarde dat de vriend van wijlen haar echtgenoot, (Y.), en haar zus haar reeds (financieel) bijstonden (gehoorverslag CGVS, p. 13, 19 en 21). Dat zij haar niet konden helpen uit angst voor (A.A.) omdat die militair is en altijd een wapen draagt, is dan ook tegenstrijdig aan voormelde verklaringen op het CGVS.

Gelet op het voorgaande stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *"Op basis van uw verklaringen kan ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees vermoord te worden door uw vader. Hij zou er mee gedreigd hebben om zowel u als uw moeder te vermoorden indien u weigerde om met (A.A.) te trouwen omdat u op die manier de eer van de familie in het gedrang bracht (Gehoor CGVS, p. 15, 17). Wanneer u vervolgens werd gevraagd of u weet hebt van vergelijkbare situaties in Guinee waarbij de vader inderdaad zijn vrouw of dochter vermoordde, antwoordde u ontwijkend (Gehoor CGVS, p. 18). Enerzijds lijkt het een wel erg disproportionele reactie van uw vader om u te willen vermoorden omwille van het feit dat u niet wilde huwen met (A.A.). Uit de algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien ook dat alle geconsulteerde bronnen het er over eens zijn dat eremoorden geen deel vormen van de Guineese cultuur (Zie map landinformatie: Document de Réponse: Guinée "Crimes d'honneur"). Gevraagd naar het voorkomen van leviraatshuwelijken in Guinee stelde u bovendien zelf dat veel vrouwen dit niet accepteren. Gevraagd naar de gevolgen voor het meisje indien ze het huwelijk weigeren antwoordde u ontwijkend (Gehoor CGVS, p. 23). Anderzijds is het ook weinig geloofwaardig dat, als uw vader inderdaad de intentie had om u en uw moeder te vermoorden indien u uw verzet tegen het huwelijk volhield, u toch zonder represailles van uw vader bij uw weigering kon blijven. U verklaarde dat u na uw verzet tegen het huwelijk simpelweg terugkeerde naar het huis van u en uw man zaliger en daar nog verschillende maanden woonde (Gehoor CGVS, p. 18). Als uw vader u inderdaad had willen vermoorden omwille van uw blijvende verzet tegen het huwelijk, zou hij hier ruimschoots de gelegenheid toe hebben gehad. Vijf maanden voor uw gehoor bij het CGVS zou u bovendien nog contact hebben gehad met uw moeder, die volgens uw eigen verklaringen nog steeds met uw vader in Conakry woont (Gehoor CGVS, p. 6). Hieruit kan worden besloten dat ook uw moeder niet is vermoord of verstoten. Op basis van uw verklaringen moet besloten worden dat er in uw geval geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor een gedwongen huwelijk met (A.A.). Het onderscheidende kenmerk van een*

gedwongen huwelijk is immers juist de dwingende component, dewelke in uw geval afwezig blijkt te zijn. U vertelde zelf dat leviraatshuwelijken, zoals hetgene waar u naar eigen zeggen toe gedwongen zou worden, tot doel hebben de bezittingen van de overleden man binnen zijn familie te houden (Gehoor CGVS, p. 23). Dit komt overeen met de algemene informatie waarover het CGVS beschikt (zie map landeninformatie: SRB Guinee: "les pratiques du lévirat et du sororat"). Wanneer u werd gevraagd hoe uw schoonfamilie reageerde op uw weigering om met (A.A.) te huwen, vertelde u dat zijn moeder u duidelijk maakte dat als u niet met (A.A.) wilde huwen u het huis van uw man zaliger zou moeten verlaten (Gehoor CGVS, p. 17). Deze verklaring ligt in de lijn van uw eigen omschrijving van een leviraatshuwelijk en de informatie waarover het CGVS beschikt. Het feit dat uw schoonfamilie u voor de keuze stelde tussen ofwel een huwelijk met (A.A.) ofwel het huis verlaten, ondergraaft, door de afwezigheid van enige dwang, dan ook de door u ingeroepen vrees voor een gedwongen huwelijk. Het is dan ook des te merkwaardig dat, hoewel u niet met (A.A.) wilde trouwen, u toch bewust terugkeerde naar het huis van uw overleden echtgenoot. Als verklaring hiervoor stelde u dat dit het gezamenlijke huis was van u en uw overleden man en dat zowel u als uw kinderen naar eigen zeggen recht hadden op deze bezittingen (Gehoor CGVS, p. 17, 23). Indien u een huwelijk met (A.A.) ten alle prijze wilde vermijden is het weinig geloofwaardig dat u toch naar het huis zou terugkeren, en daar zelfs zou blijven wonen ondanks de mishandelingen die u daar door uw schoonbroer zou hebben ondergaan. U verklaarde daarnaast dat (A.A.) u zou hebben kunnen vermoorden zelfs al was u toch naar elders verhuisd. Wanneer u werd gevraagd waarom hij dat zou willen doen, antwoordde u ontwijkend: "Ik had niet genoeg geld om ergens anders te gaan wonen" (Gehoor CGVS, p. 17). Hieruit blijkt opnieuw de afwezigheid van enige dwang. Ook aan uw verklaringen als zou uw vader u en uw moeder willen vermoorden indien u weigerde te huwen kan, omwille van de redenen hierboven uiteengezet, geen geloof worden gehecht. Aan uw verklaring dat u omwille van uw financiële situatie geen andere mogelijkheid had dan terug te keren naar het huis van uw overleden echtgenoot kan geen geloof worden gehecht. U vertelde immers dat (Y.), de vriend en zakenpartner van uw overleden echtgenoot u na het overlijden van uw man steeds (financieel) ondersteunde (Gehoor CGVS, p. 19). Nadat u zou zijn gevlucht voor (A.A.) zou u bovendien de steun hebben gehad van diezelfde (Y.) en uw eigen zus, die u lieten onderduiken en uw reis volledig hebben betaald (Gehoor CGVS, p. 13, 21). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht als zou terugkeren naar het huis uw enige optie zijn geweest. Ter conclusie moet worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees koestert voor een gedwongen huwelijk met (A.A.)."

Verder stelt verzoekster dat zij na het overlijden van haar echtgenoot met iemand uit het dorp sprak over het testament van haar overleden echtgenoot en dat zij vermoedt dat deze persoon (A.A.) hierover ingelicht heeft, hetgeen zij nooit had verwacht. Uit een lezing van het gehoor blijkt dat verzoekster geen enkele keer melding heeft gemaakt van een gesprek met iemand uit het dorp die (A.A.) zou hebben ingelicht. Verzoekster komt dan ook niet verder dan het uiten van een loutere *post factum*-verklaring, die evenwel geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing: "Op basis van uw weinig geloofwaardige verklaringen kan ook niet besloten worden dat u een gegronde vrees voor vervolging door (A.A.) koestert omwille van de erfenis van uw overleden echtgenoot. U vertelde dat (A.A.) u bedreigde en vroeg naar de documenten van uw man (Gehoor CGVS, p. 20). Gevraagd wat voor documenten hij precies wilde, antwoordde u: "Het testament van mijn man, hij wist wel dat mijn man geld had. Hij wilde graag alle documenten hebben.". Wanneer u werd gevraagd waar de documenten en het geld waar (A.A.) op belust was zich bevonden, antwoordde u ontwijkend (Gehoor CGVS, p. 20). U vertelde dat uw man al vroeger een testament had opgesteld waarin hij erkende dat al zijn rijkdom voor u en de kinderen zou zijn indien hijzelf zou komen te overlijden. Dit document zou hij al een lange tijd voor zijn overlijden hebben opgesteld (Gehoor CGVS, p. 20). Het is gezien de jonge leeftijd van uw overleden echtgenoot, hij is naar eigen zeggen geboren in 1970 (Gehoor CGVS, p. 3), bevreemdend dat hij reeds een testament zou hebben opgesteld. Wanneer u werd gevraagd hoe (A.A.) kon weten dat uw man een testament had verklaarde u, in tegenstelling tot uw eerdere verklaring, dat (A.A.) nooit naar het testament gevraagd had (Gehoor CGVS, p. 21). Gezien het feit dat u uiteindelijk het huis hebt verlaten en (A.A.) dus beslag heeft kunnen leggen op de bezittingen van uw man is het ook onduidelijk welke actuele vrees u nog zou koesteren in verband met het conflict over de erfenis van uw echtgenoot. Volgens uw eigen verklaringen zou (Y.), de vriend en zakenpartner van uw echtgenoot, hun gemeenschappelijke handelszaak hebben verdergezet na het overlijden uw man. (Y.) zou volgens u nog wel een deel van de bezittingen van uw echtgenoot hebben (Gehoor CGVS, p. 23). Volgens u zou (A.A.) ook tegen u gezegd hebben dat hij op de hoogte is van het feit dat (Y.) het geld van uw overleden man heeft (Gehoor CGVS, p. 19). Als (Y.) inderdaad de rijkdommen van uw man zou hebben en (A.A.) hier zelfs van op de hoogte was is het weinig geloofwaardig dat uw schoonbroer u en niet (Y.) zou viseren. Gevraagd of (Y.) nog problemen heeft gehad na uw vertrek uit Guinee vertelde u enkel dat zijn winkel werd geplunderd door (A.A.) en zijn mannen, u kon echter niet vertellen wanneer dit zou

zijn gebeurd. (Y.) zou u enkel hebben verteld dat hij een andere plek moest zoeken voor zijn winkel omdat hij anders het risico zou lopen failliet te gaan (Gehoor CGVS, p. 22). Gezien uw lacunaire en tegenstrijdige verklaringen moet worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om vervolging omwille van het vermeende erfenisconflict aannemelijk te maken."

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: *"De overige door u neergelegde documenten, namelijk: een psychologisch rapport op datum van 18 maart 2014, medische attesten met betrekking tot uw besnijdenis op datum van 2 en 13 augustus 2013, een ongedateerd medisch attest van een Belgische arts, de overlijdensakte van uw echtgenoot, de geboorteaktes van u en uw kinderen en uw lidkaart van GAMS, slagen er niet in om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.*

Het door u neergelegde psychologische rapport op datum van 18 maart 2014 (document 2) vermeldt dat u sinds 26 augustus 2013 elke twee weken op gesprek gaat bij de organisatie "Woman'Do". Dit rapport bestaat voor het grootste deel uit een samenvatting van uw asielrelaas. In de voorlaatste paragraaf wordt vermeld dat u lijdt aan het post-traumatische stress syndroom. Er wordt ergens nergens aangegeven op welke manier en op basis van welke objectieve vaststellingen deze diagnose tot stand zou zijn gekomen. Dit attest werd bovendien opgesteld door een psychotherapeut, een titel die in Vlaanderen niet erkend wordt. Er dient verder opgemerkt te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In die zin kan dit attest de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ook niet herstellen." en "U legde ook een medisch attest neer van een Belgische dokter (document 5) waarin melding wordt gemaakt van verschillende littekens. Het attest dateert deze littekens als zijnde 3 tot 4 maanden oud. Het is echter niet vermeld op welke wijze deze datering objectief werd vastgesteld. Het attest beschrijft de verschillende littekens en vermeldt daarbij ook steeds de vermeende oorzaak: "slagen met een militair wapen", "slagen met een gordel", "slagen met een schoen". Het is onduidelijk hoe op objectieve wijze de oorzaak van deze littekens werd nagegaan en hoe de arts bijvoorbeeld op andere wijze dan enkel op basis van uw verklaringen kon vaststellen dat een militair wapen werd gebruikt bij het toebrengen van bepaalde littekens. Het door u neergelegde medische attest kan dan ook niet overtuigend stellen waar, wanneer of in welke context u de vermeldde littekens zou hebben opgelopen. Gezien dit attest niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen over deze letsels kan het dan ook niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen.

U legde verder ook uw eigen geboorteakte en die van uw twee in Guinee achtergebleven kinderen neer (document 7). Deze documenten kunnen enkel uw identiteit en die van uw kinderen staven maar ondersteunen op zich de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet. Daarbij moet ook worden opgemerkt dat uw verklaringen over hoe u deze documenten in handen kreeg, weinig geloofwaardig zijn. (Y.), de vriend van uw man zou de geboorteaktes naar u hebben opgestuurd in België. Gevraagd hoe hij aan deze documenten kwam antwoordde u eerst ontwijkend: "Hij was een goeie vriend van mijn man, hij wist over alle zaken van mijn man". Wanneer de vraag u opnieuw werd gesteld vertelde u dat uw man deze documenten aan (Y.) had toevertrouwd. Als reden hiervoor stelde u: "Dat zijn belangrijke documenten, geheime dingen, hij bewaart dat nooit thuis, hij laat gewoon een kopie thuis en liet de originelen bij zijn vriend om te bewaren." (Gehoor CGVS, p. 10). Het is vooreerst onduidelijk wat er zo geheim is aan de geboorteakte van uw kinderen, verder is het ook weinig plausibel dat uw man deze niet thuis zou durven bewaren maar wel aan zijn vriend in bewaring zou geven. Uw ongeloofwaardige verklaringen tasten ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Het is immers weinig geloofwaardig dat u vanuit België de geboorteaktes van uw kinderen zou kunnen bekomen indien u vervolgd zou worden door zowel uw eigen als uw schoonfamilie en bovendien niet kon vertellen wie er ten tijde van uw gehoor bij het CGVS zorgde voor uw achtergebleven kinderen in Guinee (Gehoor CGVS, p. 9).

U legde ten slotte ook een overlijdensakte neer van uw man (S.B.) neer (document 6). Dit document vermeldt enkel dat de heer (S.B.) overleden zou zijn op 15 maart 2012, een feit dat op dit ogenblik door het CGVS niet in vraag wordt gesteld, maar ondersteunt verder op geen enkele wijze uw vervolgingsrelaas."

Verder voert verzoekster aan dat onvoldoende rekening wordt gehouden met de door haar reeds ondergane ernstige vervolging, met name haar besnijdenis, en meent zij dat, ingevolge artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, het aan verweerder is om te betwisten dat haar vrees ongegrond is (omkering van de bewijslast) en dat rekening moet worden gehouden met om het even welke vervolging waarvan zij het slachtoffer kan worden bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen echter terecht op dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet van toepassing is

wanneer “er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”. Uit het medisch attest dat verzoekster neerlegde (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) blijkt dat zij een besnijdenis type 2 ondergaan heeft. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie aangaande herbesnijdenissen in Guinee (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt evenwel dat een herbesnijdenis in Guinee slechts in een zeer beperkt aantal uitzonderingsgevallen voorkomt, die niet op verzoekster van toepassing zijn. De informatie die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukken 3-5), handelt niet over herbesnijdenis en is als dusdanig niet van aard voormelde informatie van verweerder te weerleggen. Verzoekster laat in onderhavig verzoekschrift overigens na *in concreto* aan te duiden waarom of in welke omstandigheden zij het slachtoffer zou worden van een herbesnijdenis. Dat tevens rekening dient te worden gehouden met om het even welke vervolging waarvan verzoekster het slachtoffer zou kunnen worden bij een terugkeer naar haar land van herkomst, blijkt niet uit de bewoordingen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dat handelt over een reeds ondergane vervolging. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging is niet voldoende en het komt aan verzoekster toe deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. In dit kader is verzoeksters bewering dat zij bij een terugkeer naar Guinee verplicht zal zijn een relatie aan te gaan omdat alleenstaande vrouwen er “raar” bekeken worden, een blote bewering. Derhalve staat vast dat “er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade [herbesnijdenis] zich niet opnieuw zal voordoen”. Waar verzoekster er nog op wijst dat zij zwanger is en dat zij in januari 2015 zal bevallen van een dochter, dient erop gewezen dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift opnieuw nalaat *in concreto* aan te duiden waarom of door wie haar dochter besneden zou worden.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad (verzoekschrift, stukken 6-8), dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt individueel beoordeeld. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de door verweerder aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en aan zijn nota met opmerkingen (bijlage 1) toegevoegde informatie blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit voormelde informatie blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS